

False Papers

André Aciman

[Download now](#)

[Read Online](#)

False Papers

André Aciman

False Papers André Aciman

In these fourteen essays Andre Aciman, one of the most poignant stylists of his generation, dissects the experience of loss, moving from his forced departure from Alexandria as a teenager, through his brief stay in Europe and finally to the home he's made (and half invented) on Manhattan's Upper West Side.

False Papers Details

Date : Published September 8th 2001 by Picador (first published June 1st 2000)

ISBN : 9780312420055

Author : André Aciman

Format : Paperback 184 pages

Genre : Writing, Essays, Nonfiction, Autobiography, Memoir, Northern Africa, Egypt

 [Download False Papers ...pdf](#)

 [Read Online False Papers ...pdf](#)

Download and Read Free Online False Papers André Aciman

From Reader Review False Papers for online ebook

Sini says

André Aciman is voor mij echt een ontdekking: "Valse papieren" is het vierde boek dat ik dit jaar van hem las, en ik vermaakte mij weer opperbest. Het boek zit weer vol nostalgie, verlangen en weemoed, net als zijn prachtrromans "Call me by your name" en "Enigma variations", en net als zijn essaybundel "Alibi's" die hij later schreef maar die ik eerder las. Ook gaat het weer over ontworteldheid, het gevoel nooit ergens echt thuis te zijn, nooit te kunnen wonen in een tastbaar hier en nu. En ook hier gaat dat samen met het gevoel dat juist die thuisloosheid, en dat voortdurend onbevredigde verlangen naar verleden en toekomst, weliswaar pijnlijk zijn, maar ook vitaliserend. Want leven vol onbevredigd en onbevredigbaar verlangen is voor Aciman veel rijker en intenser dan gewoon onnadenkend wonen in het alledaagse hier en nu.

Die onderwerpen vervelen mij niet, ook niet nu ik ze in een vierde boek weer tegenkom. Integendeel zelfs: het lijkt wel alsof ik steeds meer gehypnotiseerd wordt door Acimans elegante stijl en weemoedige toon. En ook door de wijze waarop hij, door zeer tastend te schrijven, variatie aanbrengt in deze onderwerpen: in lange zinnen die naar een kern zoeken, maar die net niet raken, en die worden opgevolgd door andere lange zinnen die op een andere manier rond een kern cirkelen, en daardoor weer een nieuw, geheimzinnig en licht corrigerend licht laten schijnen op de vorige zin. Nooit raak je uitgedwaald of uitgemijmerd in een boek van Aciman. Nooit kom je uit op een definitieve conclusie of kernpunt. Nooit wordt je als lezer gewekt uit je dwalende, tastende droom. Ook niet als je verschillende van zijn boeken leest en met elkaar vergelijkt, want daardoor wordt het raadsel vooral verder vergroot.

"Valse papieren" is een bundeling van persoonlijke, autobiografische essays, waarin Aciman meanderend en mijmerend vertelt over zijn ervaringen met steden, personen, schrijvers en liefdes. Sommige van de stukken zijn helaas wat anekdotisch en oppervlakkig, maar de meeste zijn ronduit prachtig door hun stijl en toon en door de ongrijpbare sfeer die zij oproepen. Een sfeer waarin het hier en het nu altijd doordeesemd is van verlangend dromen over ongrijpbare toekomst en nostalgisch verlangend terugkijken naar voorgoed verloren verleden. In het hier en nu is Aciman dus altijd ook in een ongrijpbaar elders. In zijn geboortestad Alexandrië, waar hij als Jood niet welkom was en waaruit hij dus ook werd verdreven, verlangde hij naar Rome, en in Rome verlangde hij weer naar Alexandrië. Waarbij het nostalgisch terugverlangde Alexandrië niet gewoon de stad "Alexandrië" is, maar vooral het oord dat in Acimans beleving doordeesemd is van verlangens naar een utopisch Jerusalem, van allerlei ervaringen met schrijvers die hij toen las, van dromen over Europa, en ga zo maar door. Bovendien verandert dit Alexandrië ook voortdurend in Acimans geest, bijvoorbeeld door Kavafis' dichtregels over deze stad die Aciman pas nadat hij daar verdreven is leert kennen. Parijs is voor Aciman niet de eerste plaats een stad, maar een sfeer. Zijn woonplaats New York is vooral een oord vol raadselachtige enclaves, die voor Aciman allemaal een soort stad in de stad zijn, en die doen denken aan Alexandrië, wijken in Parijs en Rome, ongrijpbare en vervlogen liefdesgeschiedenissen die op even ongrijpbare wijze zijn vervlochten met raadselachtig verlangende zinnen van Wordsworth, Proust, Stendahl.

Naar dat alles kijkt Aciman met een gevoel van illegaliteit, het gevoel van de balling die geen thuis heeft of kan hebben: vandaar de titel "Valse papieren". Maar juist dat gevoel van thuisloosheid is Acimans thuis, zoals dat volgens Aciman ook het geval was bij zijn grote held en voorbeeld Marcel Proust. Want Proust was, in Acimans prachtig geschreven interpretatie, voortdurend op zoek naar een definitief verloren tijd: naar een voorgoed verloren paradijs en naar voorgoed verloren dromen van een mooie toekomst. En juist dat geeft aan Prousts roman een enorme intensiteit, die Aciman als volgt prachtig oproept: "That was how he lived his life - first by wanting to live it, and later by remembering having wanted to, and ultimately by writing about the two [...]. The part in between- the actual living- was what had been lost. Proust's garden was little more than a place where he had once yearned to be elsewhere - never the primal scene or the ground zero, Illiers

itself was simply a place where the young Proust dreamed of a better life to come. But, because the dream never came true, he had learned to love instead the place where the dream was born. That life did happen, and happened so intensely, to someone who seemed so reluctant to live is part of the Proustian miracle".

Illiers, de plaats waar Proust leefde en die door Proustianen wordt aanbeden, was in Proust' tekst dus vooral het symbolisch oord van vergeefs verlangen en onblusbare nostalgie, maar precies daardoor krijgt dit oord op papier een enorme intensiteit. Prousts werk zit vol vibrerend leven, juist door het vergeefse verlangen ernaar. En dat krijgt zijn volle vorm en intensiteit in en dankzij Prousts "A la recherche du temps perdu", dat daarmee zelf ook een manifestatie van verlangen is. Hij leeft vooral op door hemzelf beschreven papier, maar daar leeft hij dan ook enorm intens. Of, zoals Aciman schrijft: "The tekst is nostalgic for the life it is to be a transcription of. But it is just as much transcription of that life's own desire to work itself into a book. To put it in very simple terms: the desire to write A la recherche is what the narrator's life was all about". Of, zoals Aciman nog weer later schrijft: "The real nostalgia is not for a place but for the record of that nostalgia". Pregnant is ook Acimans beeld van "prisoners who express their love for the free world by painting its portrait on their wall come to worship the wall and not the world". Elk hier en nu is vol van een ongrijpbaar elders, zoals ik eerder al zei; de volle lading van dat elders (alle grilligheden van het verlangen, alle ongrijpbare aspecten van het verleden en de nostalgie daarnaar) ontgaat ons in het leven van alledag omdat het enorme aandacht en ook verbeeldingskracht vraagt: vandaar dat dit elders alleen volop tot leven komt in rijke literaire werken als die van Proust. En daarom is verlangen naar het ongrijpbare leven, voor Proust zelf en voor de verteller in zijn roman, helemaal vervlochten met het verlangen naar het schrijven van die roman. Verlangen dus naar fictie, als "realm where memory and imagination traded places with the dizzying agility of an entrechat".

Aciman zegt hier hele mooie dingen over Proust, waar ik als idolate Proustfan erg van geniet. Hij doet dat met tastende zinnen, die nooit een definitieve kern bereiken en elkaar bovendien corrigeren: op Proustiaanse wijze dus, en op een manier die het raadsel vooral vergroot. Wat nog versterkt wordt door de even meanderende zinnen over andere schrijvers, die op net weer andere wijze met dezelfde thema's worstelen als Proust, en ook door de net weer andere perspectieven die Aciman in andere boeken (zoals "Alibi's") biedt op dezelfde Proust. Intrigerend daarbij is dat Aciman, door zo tastend te schrijven over Proust maar ook over Wordsworth, Svevo, Stendahl en anderen, indirect ook tastend schrijft over zijn eigen schrijverschap. Alleen indirect echter, wat de motieven van Aciman extra raadselachtig en intrigerend maakt. Dat laatste doet hij nog op allerlei andere manieren. Bijvoorbeeld door in sommige van zijn essays niet zozeer te schrijven over bepaalde ervaringen, maar over nooit voltooid verhalen die hij naar aanleiding van die ervaringen schreef. Aldus onderstrepd dat het hem vooral gaat om de verbeeldingskracht die vorm geeft aan die ervaringen, en aan het gevoel dat die vormgeving nooit ten volle kan slagen. Bovendien merken we vaak midden in een essay dat sommige ervaringen niet waar zijn gebeurd, maar zijn verzonnen. Waardoor we bij andere passages ons meteen afvragen of het nou fictie is of niet. En ook zijn persoonlijke geschiedenis wordt door Aciman met raadselachtige fictie doorregen. Hij heeft, ook naar eigen zeggen, de blik van de balling: hij is immers een uit Alexandrië verdreven Jood. Maar dat Joods- zijn wordt vervolgens geduid, of via tastende zinnen omcirkeld, in associaties met Wordsworth, Proust, Svevo, Stendahl. Of associaties met het Bijbelse verhaal over het Joodse volk dat werd verdreven uit Egypte. Of met meanderende mijmeringen over hoe voorvaderen van Aciman door vele landen dwaalden, daarbij vele identiteiten aannamen of veinsden aan te nemen, soms meerdere keren tot meerdere godsdiensten werden bekeerd of veinsden te zijn bekeerd en dan steeds hun eigenlijk geloof - voor zover oprecht aanwezig- verborgen.

Kortom: hoe meer stukken je van Aciman leest, hoe pluriformer hij wordt, en hoe minder je weet wie hij in de kern eigenlijk is. Je krijgt alleen elkaar tegensprekende glimpen, en dat is precies de bedoeling. In een van zijn stukken schrijft Aciman enorm suggestief over Matisse, die er bewust voor koos om ons in allerlei schilderijen alleen maar een glimp of zelfs alleen maar een suggestie voor ogen te toveren van de zee die hem zo fascineerde. Hij ging niet als een toerist op het strand staan, maar nam afstand, schilderde een voorgrond met daarin bijvoorbeeld een raam met gesloten luiken, en daar doorheen zag je net een glimp die het vermoeden opriep van de zee verderop. Maar juist die glimp, juist die tantaliserende indirectheid, wekt

verlangen, doet een appel op onze verbeeldingskracht. En Acimans stukken hebben precies dezelfde soort tantaliserende indirectheid. Wat hij ons indirect vertelt in zijn passages over Matisse.

"Valse papieren" bundelt dus essays over verlangen die door hun stijl en vorm een appel doen op ons verlangen. Door die essays kijk ik nu voor even anders naar de dingen in mijn eigen kamer, omdat ik voor even beseft dat ze in mijn hoofd ook zoveel andere dingen zijn dan de dingen in mijn kamer. En door die essays verlang ik naar nog weer andere boeken van André Aciman.

Andrew says

okay book. decent travel narrative of someone who never seems to be able to identify himself with a geographic location, more of the idea of said location before or after being there, even to the point where he is in a place he wants to visit, and wishes he was there at a different time, or the place he is reminds him of another place. or the most confusing of all, he finds that the only way to enjoy himself in a place is to live it nostalgically in the present, thinking of the place he left and where he will return to with memories fonder after the fact than during. its a little convoluted, but a fairly quick read. i can identify with him to a certain extent, but it seems that no matter where he is, he is in exile and wants to be somewhere else. after a few chapters like that, it gets a little boring. very descriptive author however.

Cheryl says

I haven't read "Out of Egypt" yet, but I didn't have to read it to get a sense of where Aciman's melancholy and nostalgia in this book, stems from. This book of essays is about his life as an exile. The book warmed my insides like tea on a cold day. A man, an immigrant, an exile, misses his home (which doesn't feel like home anymore since his family was forced to leave), and with his lyrical and beautifully written narrative, there is no way you can read and not sense it. In fact, it pulls you in. Yet the history lesson on post colonialism in Egypt for African-born Europeans, is the haunting story in itself.

On his visit to Alexandria after years (I believe 30, but don't hold me accountable to that): "...Everything about me trying to discourage contact with a city that is, after all, the only one I think I love. Like characters in Homer, I want to be wrapped in a cloud and remain invisible, not realizing that, like all revenants, I am perhaps a ghost, a specter already."

His thoughts on expatriation: "Expatriation, like love, is not only a condition that devastates and reconfigures the self; it is, like love, a trope, a figure with which we try to explain, to narrate profound psychological disruptions in terms of very measurable entities: a person, a place, an event, a moment, etc."

E. Ce Miller says

In this collection of fourteen essays, writer André Aciman explores the experience of exile, displacement, loss and loneliness; showing readers his experience of always being somewhere else--Alexandria, Egypt--no matter where in the world he actually is. Aciman writes:

"It is precisely because you have no roots that you don't budge, that you fear change, that you'll build on anything rather than look for land. An exile is not just someone who has lost his home; he is someone who

can't find another, who can't think of another. Some no longer even know what home means."

Readers travel from Egypt to the United States and Italy, Bethlehem and Paris, Rome and Manhattan and Cambridge and Naples; across oceans and decades and seasons of life. One of my favorite essays fell near the middle of this collection: "Letter from Illiers-Combray: In Search of Proust", a gorgeous and intimate meditation on the writer Marcel Proust and his own relationships with place. Aciman also uses Proust to explore his relationship with his father--a theme that will repeat itself several times throughout this collection.

As all of Aciman's writing, this was a gorgeous collection of stories--one that makes readers think more deeply about themselves and the places, geographically and in spirit, in which they live their lives.

Ajk says

Absolutely loved this series of essays on nostalgia, love, and relating those concepts to space. Like I fully expected to fall in love with Aciman's essays, but I don't think I expected to fall in love with them this hard, they were absolutely wonderful and I was teary-eyed not too infrequently.

Victoria Ellis says

I read this collection of essays for my Aciman-August challenge, wherein I wanted to read multiple books by this author, after falling head over heels for *Call me By Your Name*. In constrats to that book this is a collection of around fourteen essays, their themes ranging from exile, to home, to time, and all in all I did enjoy this book. There were times when it got a little too high brow for me and I got a little lost, but there were also times when an essay really touched me, in a way I don't usually associate with non-fiction. Aciman's writing style came through beautifully, and I can see myself returning to some of my favourites.

Looking for more bookish content? Look no further than www.cartonmanettedarnay.wordpress.com!

Kristen says

For some writers more than others, the writer's sensibility dominates my experience of reading a piece, taking precedence over the subject matter, narrative or style of the work in terms of the impression it leaves on me. Reading Aciman's *False Papers*, I had such an experience. His awareness of, or even preoccupation with, the ways in which his experience of being exiled as a teenager from Egypt in the 1960s for being Jewish have influenced how he processes the world is acute, and he consistently suffuses his observations of events, places, people, relationships and his reaction to different situations with a sense of the fluidity and opaqueness, reserve and resignation that informs his approach to the world. Everything seems just outside of his reach, because having been divested of home and everything he believed to be rock solid, he seems unwilling to commit, to reinvest, for fear of loss. As a reader, I was fascinated by his ability to portray his continuing sense of dislocation at every turn, and more than learning something about whatever subject he took as the topic of each essay in this book, I looked forward to seeing how he would use each new topic as a prism to reflect his unique way of perceiving and experiencing the world.

Poupeh says

When i started the book a while back, i wrote:

It is amazing how Aciman in these articles beautifully brings to paper the feelings of exile and nostalgia, the attempt to to calm oneself and find oneself around the world. and It is amazing how once again like in his novel i can identify with him.

Now, after a long interval, I just finished the book and I am even more into him than before. I had almost forgotten how much i feel this man. How his words mean so much especially on these days:

"I wanted everything to remain the same. Because this, too, is typical of people who have lost everything, including their roots or their ability to grow new ones... An exile is not just someone who has lost his home, he is someone who can't find another, who can't think of another. Some no longer even know what home means."

I kind of want to declare that in this man, Bolano and Lawrence Durrell, come together over time and space and sit and write simple articles rather than complicated stories.

Cashman says

Im dipping into these essays at night, currently on the first about Alexandria. (Hard to pass up when house-sitting and it's on the nightstand and I have been meaning to read it!)

Update:

I've finished reading these. I prefer them in small chunks rather than larger sittings. The repetition is wearing in one glut of a go: memories of Alexandria and comments on the state of exile induce a fugal state of exile from self, memories of what for me never was. It's also Aciman's own obsessive arbitrage (as he calls it in the tale of that title late in the book) which contributes mightily to this reader's fugal state.

Beautiful pages on palintropic nature of nostalgia in "Pensione Eolo."

It's fun watching certain of his memories play out autobiographically and compare them to scenes in *_Call Me By Your Name_* - Monet in Nice, the Ligurian coast, the towns of N. & B. (Nervi & Bogliasco) become amalgamated into a fictive Neapolitan or Caprian landscape in the novel, but "In Search of Blue" shows them as the disparate places they are in what so often passes as "reality." Aciman asks: E di tutto questo mare, cosa faccio? Clearly, for him the answer is: write.

Samhita says

Aciman has written a brilliant collection of essays reminiscing on his lost past. Even though my move away from home does not share even an iota of the intensity and pain that was his from Alexandria, this book tugs at a special chord in my already emotional heart. His way with words is so lyrical and a textbook example of fashioning poetic imagery through prose. His other work- *Call me by your name*, in the book and film form were excellent, but this is something else, something more.

I hope Luca Guadagnino finds it in his creative genius to transform Aciman's essays into short films and

bring his past to life.

Bet says

Beautiful writing, but an entire book awash in nostalgia was a bit too much for me.

DoctorM says

Haunting, elegant essays on the themes of memory and loss. Aciman writes about those moments when one realises that loss is irrevocable, and that memory plays us false. Returning to his family's lost home in Alexandria, walking through the abandoned subway station at 91st St., realising that throughout his life he's looked at lovers knowing that he was already constructing stories for later years about how they vanished... Aciman reminds us that nostalgia isn't about what we've lost or what we've never had, but about how we record and remember what we've lost...

There are edgy moments here--- visiting Bethlehem at Christmas to find that the Arab Christian population is being gradually forced out by Muslims, just as his own Jewish family was driven from Alexandria ("The Christians are the Jews here now," says his Israeli taxi-driver) ---and ironic ones (visiting Combray to watch the Proust tourists shop for madeleines), but the mood here is one of deftly-portrayed melancholy about how we remember what we've lost, even before the loss occurs.

Fine writing, and highly recommended.

Randall Jones says

I read *Call Me By Your Name* earlier this year and liked it enough to want to try Aciman's essays. This book just fell into my hands and I'm so glad. It's better than the novel, I think, and so, so thought provoking. It sends me back to my family so long ago. And to my beginnings and changings and turnings and thinkings and above all remembering. Aciman is an elegant and intellectual writer, not to everyone's taste I'd expect, but certainly to mine.

AdiTurbo says

A travel book that is so much more than a travel book. Travel writing at its highest form, mixed with reflections on our connection to places, how they influence our lives and how our perceptions of them changes with time. Beautiful, candid, moving at times, looking forward to reading more books by Aciman.

William Shieber says

In "Invisible Cities," Kublai Khan asks Marco Polo why he never speaks of his home city Venice, and Polo states that every city he has described was a description of Venice. Every essay in this collection is a

reflection on the author's home city of Alexandria, and his exile from it (generally explicitly, but not always). The essays are lyrical, descriptive, and well worth reading.

Here's the discussion of Venice in "Invisible Cities."

Then came a day when Marco Polo had to inform the Khan, 'Sire, now I have told you about all the cities I know.'

'There is still one of which you never speak.'

Marco Polo bowed his head.

'Venice,' the Khan said.

Marco smiled. 'What else do you believe I have been talking to you about?'

The emperor did not turn a hair. 'And yet I have never heard you mention that name.'

And Polo said: 'Every time I describe a city I am saying something about Venice.'

'When I ask you about other cities, I want to hear about them. And about Venice, when I ask you about Venice.' Khan made an attempt at looking angry but he knew his friend could see through faces and all such masks.

'To distinguish the other cities' qualities, I must speak of a first city that remains implicit. For me it is Venice. For those who pass it without entering, the city is one thing; it is another for those who are trapped by it and never leave. There is the city where you arrive for the first time; and there is another city which you leave never to return. Each deserves a different name; perhaps I have already spoken of Venice under other names; perhaps I have spoken only of Venice.'

'You should then describe for me Venice - as it is, all of it, not omitting anything you remember of it.'

'Memory's images, once they are fixed in words, are erased,' Polo said. 'Perhaps I am afraid of losing Venice all at once, if I speak of it. Or perhaps, speaking of other cities, I have already lost it, little by little.'
